Pregaria.cat

Entrada

NIT DE PASQUA I EL SOPAR AL PORT OLÍMPIC

Per pregaria.cat el dl., 20/04/2015 - 09:00

Recordo aquell sopar al port olímpic com si fos ara. Era al vespre del dia de Pasqua. Com que ja havíem canviat l'hora, ens envaïa la llum crepuscular, aquella que en algunes comarques de València en diuen "la petita nit".

Tu has triat el menú i un vi especial del Priorat. Asseguts de cara, la conversa ens va portant ben aviat cap al teu darrer viatge i la gran aventura que vas viure en aquell país tan llunyà i tan entranyable. Mentre expliques els fets, jo et miro amb amistat infinita. Sí, ets tu mateix. La teva cara resplendent, els ulls vibrants i els mots increïbles. Quin goig veure't tan sa, tan vital i amb el bon humor de sempre.

Quan aquella nit em van agafar, ja ho esperava. La policia coneixia el meu amagatall i havia espiat atentament els meus moviments. No duien cap ordre judicial. De seguida em van tancar a la presó, i el mateix director de l'ordre públic va començar a cridar com un boig que els digués la meva identitat i per a qui treballava.

Cops de puny, bufetades... Al cap d'una estona em pegaven amb una cadena de ferro... A la fi vaig caure mig mort. Així un dia i mig, com uns bèsties, i jo desfet i preparat per a la mort segura. Vaig perdre el coneixement i amb galledes d'aigua em retornaven la consciència fins al final. Encara que no ho creguis, segurament vaig morir. Quan a la tarda del dia següent em van venir a buscar aquelles noies del grup, mortes de por, però valentes i enfortides per tanta estimació, diuen que estava ja tan desfet que era impossible que pogués viure.

Mentre m'expliques aquesta història, jo et miro ara en el sopar del port olímpic i m'emociono. No ho puc evitar. El que vas patir és terrible i, encara que et tinc davant i et veig tan normal i més bell que mai, el record de la tortura i la injustícia, per molt que intenti dissimular-ho, em trenca l'ànima.

Ep! Home, no t'emocionis. No veus que sóc jo? Mira les meves mans, com estem menjant i quin vi més especial, no creus? Ja ha passat, t'ho puc explicar. No facis aquesta cara, si us plau, que no sols estic absolutament sa, sinó molt millor, infinitament feliç d'estar amb tu, i d'aquí una estona, amb tota la colla.

Ens hem alçat i ens hem abraçat. Mentre anem a buscar un taxi el sento al costat meu, i penso que la seva història s'assembla a la d'aquell Jesús de Natzaret del que cada any recordem la passió i la mort. A vegades ens emociona. Però és amb nosaltres gloriós, viu, donant-nos ànims i forces. Meditem la passió des de la seva resurrecció. No hi ha setmana santa sense diumenge de Pasqua. A cau d'orella ens diu: ***Recorda't dels que pateixen avui dia, entesos?***